

Terugblik Kinderboekenfestival Aruba

Begin november was het Kinderboekenfestival (KBF) op Aruba. Het thema was 'Feest' en dat hebben zowel de lezertjes als de schrijvers geweten. Een terugblik met een aantal kinderboekenschrijvers op de feestelijke en vaak ontroerende ontmoetingen met hun lezers. Unaniem gaven zij ook een dik applaus voor Biblioteca Nacional Aruba (BNA) betreffende organisatie, ontvangst en knusmaking met Aruba.

FOTO'S EN TEKST CHRISTEL COSIJN EN RICHELLE VAN DEN DUNGEN GRONOVIVUS

Emerita Emerencia: „Een van de mooiste herinneringen was toen we aan kwamen lopen bij een school en er een heel kinderkoor buiten op ons wachtte onder leiding van Munja Winklaar. Toen we dichterbij kwamen begonnen ze heel mooi te zingen. De passie waarmee werd gezongen was indrukwekkend. Ik voelde me als een koningin. En natuurlijk wuifde ik ook zoals een koningin wuift, netjes. Ook het moment waarop de brassband kwam binnenlopen tijdens de afsluiting, vond ik supergaaf. KBF 2014 was fantastisch, goed georganiseerd en ook het netwerk met de schrijvers was

plezierig. Na de Kinderboekenweek heb ik 'Jazz in de klas' gedaan, een Muchila Creativo-project met zangeres Tamara Hoekwater en muzikant Jan Formanoy uit Nederland. Ook helemaal geweldig."

Indra Hu-Ramdas:

„Ik werd ontvangen en verwelkomd door de organisatie alsof ik een wereldster was. Het was heerlijk op de scholen. Wat hadden wij een plezier met Rupsje Regenboog, Kakak, de kakkerlak, en ook om de Rijstkorrel met zijn rieten hoed! Super dat kinderen van andere landen ook genieten van mijn verhalen. Het was echt feest! En ik heb ontzettend veel tekeningen,

brieven en cadeautjes meegekregen. Zo ontroerend, ook dat de leerlingen samen met hun leerkrachten voor mij zongen in het Sranan (de lingua franca van Suriname). Ik was niet thuis, maar voelde mij wel erg thuis. Het was zo grappig dat de naam van mijn kakkerlak, Kakak, op Aruba iets heel anders betekent, namelijk poep. Je kunt je voorstellen wat voor hi-

larische situaties ik in de klassen kreeg! 'Juffrouw Indra, u mag dat woord niet gebruiken.' 'Welk woord, schat?' 'Dat woord.' Iedereen in de klas lag dubbel. Natuurlijk wist ik wel het woord de jongen bedoelde, maar ik lokte hem een beetje uit zijn tent. 'Ik weet het niet. Zeg het maar.' 'Nee juffrouw Indra, het is een fout woord en ik zeg het niet!' was zijn resolute ant-

woord. Ik heb mij zo geamuseerd met de kids in de klas, want het jongetje heeft het vertikt om Kakak te zeggen! Daarnaast kreeg ik veel waardering voor mijn hiv- en aids-boek en de verfilming daarvan: 'Laat mij niet alleen'. Reacties als 'Je hebt heel veel leed en moed om over zo'n taboedonderwerp te schrijven'. Arubanen zijn zulke hartelijke mensen en ze doen me erg denken aan mijn eigen Surinaamse mensen: vriendelijk, hartelijk en vooral vrolijk! We hebben veel meer gemeen met elkaar dan we beseffen. Misschien is dat mede dankzij mijn Arubaanse dubbelganger. Maar dat is weer een ander verhaal."

Gabriel Mercera/Tio Gaby:

„Ik heb weer bijgeleerd wat betreft werken met verschillende kinderen en ook werken op een ander eiland. Op zich ging alles goed, op wat kleine dingetjes na die maar voren komen als scholen onvoldoende voorbereid zijn. Zo waren er leerkrachten die echt meededen en het interessant vonden en leerkrachten die er niets om gaven. Dat laatste was merkbaar aan hun leerlingen; die zijn dan natuurlijk ook niet onder de indruk dat er een schrijver komt. Ze weten ook niet wat hij komt doen. Een leerkracht (niet allemaal hoor!) die hie te druk hadden met die moe telefoon waren evenmin inspirerend. Scholen voor speciaal onderwijs waren het meest betrokken; zij hadden er een echt feest van gemaakt. Daar heb ik altijd goede ervaringen mee. Over het algemeen was het een uitstekende Kinder-

boekenweek en heb ik een geweldige tijd met de kinderen van Aruba gehad."

Irene Heim:

„Bij de eerste school heb ik in de open lucht een verhaal uit het boekje 'Bang voor fouten' voorgelezen. Na afloop van het verhaal vroeg ik wie er wel eens bang was om een fout te maken. Een jongen stak vrijwel meteen zijn vinger in de lucht. Toen hij zijn probleem deelde met de klas, reageerden de kinderen door te zeggen dat fouten maken helemaal niet erg is. Je leert er juist van. Bij de laatste klas vroeg ik wie van de kinderen ouders hadden die gescheiden zijn. Ik las het verhaal 'Jsballeengevecht' voor. Een verhaal over twee ouders die om later te gaan studeren. En daar sloot ik bij aan met het geheim over hoe je een belangrijk persoon wordt. 'Wat is een belangrijk persoon?', vroeg ik Leerlingen riepen: 'Obama, papa en natuurlijk juf!' 'En nu het geheim', legde ik uit. 'Als je na schooltijd een kwartier leest, dan lees je in een heel jaar anderhalf miljoen woorden, dat is veel! Van al die woorden leer je duizend nieuwe woorden. Per jaar op school leer je ook duizend nieuwe woorden (woordenschat), dus door extra te lezen leer je twee keer zoveel! En al die woorden heb je weer nodig om verder te leren'. Lezen is soms lastig, maar vooral heel leuk en door veel te lezen gaat er wensen in vervulling, want lezen vergroot je wereld!"

a happy island', zit er meer verborgen leed dan wordt gezien."

Evelien van Dort:

„Tijdens het voorlezen uit 'Jasper en Julia en de geheime tuin' was het adremsloos stil. Het verhaal gaat over de droom van Julia. Julia zou zo graag een tuin maken in de stad, een tuin voor iedereen om buiten in de schaduw te zitten of te spelen. In het verhaal gaan Jasper en Julia aan het werk om deze droom werkelijkheid te maken. 'Over welke dromen zouden jullie willen schrijven?', vroeg ik. De fantasie kwam direct op gang, er waren veel wensen! Om een verhaal over voetbal te schrijven en zelf een beroemde voetballer te zijn. Ook de wens om te vliegen naar twee landen of om later te gaan studeren. En daar sloot ik bij aan met het geheim over hoe je een belangrijk persoon wordt. 'Wat is een belangrijk persoon?', vroeg ik Leerlingen riepen: 'Obama, papa en natuurlijk juf!' 'En nu het geheim', legde ik uit. 'Als je na schooltijd een kwartier leest, dan lees je in een heel jaar anderhalf miljoen woorden, dat is veel! Van al die woorden leer je duizend nieuwe woorden. Per jaar op school leer je ook duizend nieuwe woorden (woordenschat), dus door extra te lezen leer je twee keer zoveel! En al die woorden heb je weer nodig om verder te leren'. Lezen is soms lastig, maar vooral heel leuk en door veel te lezen gaat er wensen in vervulling, want lezen vergroot je wereld!"

Alvin Inecia/Tio Ali:

„Ik werd verrast met een feestelijke taart met een kaars erop

Scrijfter Indra Hu-Ramdas.

Feest, Hiep Hiep Hoera.

Scrijfter Liliana Braamskamp-Erasmus.

van Colegio Frere Bonifacius voor mijn twintig jaren als Tio Ali. Mijn vrouw en ik kregen ook aandacht voor onze dertigste huwelijksdag. Waar ik steeds aan moet denken is het meisje van vier jaar dat voor mij uit een boek moest voorlezen. En dat deed ze echt heel vlot!"

Cathleen Giterson:

De gastvrijheid van het hele BNA-team zorgde ervoor dat ik me gelijk thuis voelde. We verbleven te Camacuri Residence. Ondanks dat er op mijn laatste dag geen tourguide beschikbaar was, werd er toch iemand gevonden die bereid was het eiland te laten zien. Geweldig! Ik genoot ten zeerste van elke dag en van elke school. De kinderen waren erg actief en dat gaf me veel meer energie. Op Arco Iris Kleuterschool wachtte mij een onverwachte, maar aangename verrassing. Ze vierden samen met mij mijn verjaardag, precies een week eerder. Ik was verrast te zien hoe goed ze op de hoogte waren van mijn verjaardag. Ik kreeg een zeer mooi zelfgemaakte kartonnen poster van ze: een collage met mijn literaire stukken en activiteiten waar ik veel plezier aan beleefde, zoals het schrijven, illustreren, zingen, tekenen, fotograferen, verhalen vertellen en ook al mijn liefde voor natuur en voor kinderen. Zelfs mijn kinderen en honden waren ze niet vergeten. Bij de andere scholen werd ik met serenades verwelkomd en hadden ze rijmpjes gemaakt voor de gelegenheid of lieten mijn website zien. Ook heb ik veel cadeautjes en lekkernijen mogen ontvangen, waardoor ik

me de hele week een echt feestbeeld heb gevoeld."

Sheila Werleman:

Zoals het nu gaat met de economie is het als freelance illustrator en grafisch ontwerper gemakkelijk de zin van het lezen uit het oog te verliezen. Ik ben blij met mijn deelname aan het KBF om hieraan herinnerd te worden. Ik was soms oververdigd door de liefde die deze kinderen geven. En mijn hart smolt toen ze mij verwelkomden met een lied speciaal voor deze week, compleet met bijzondere hoeden! De cadeautjes die de kinderen voor me hadden ontroefden me evenals hun smeekebed om vooral door te gaan met tekenen. Ik was blij dat ik op mijn beurt de kinderen kon inspireren om ook te gaan tekenen."

Liliana Braamskamp-Erasmus:

„Ik ben net terug van een feestelijke ochtend bij Kolegio Papa Cornes op Bonaire. Dit jaar besmet ik niet alleen de kinderen van Aruba maar ook die van Bonaire met het 'boekenprettivrus'. Het gaaf uitstekend, ondanks mijn verkoudheid. Dankzij mijn collega-schrijvers Tio Ali en Roland Colastica die alles weten over stempgebruik en voorstellingen die door moeten gaan, red ik me prima. Als Arubaanse schrijfster, illustrator en leesbevoerder betekende deze Kinderboekenweek de kans om zo dicht mogelijk bij mijn lezers te zijn. Ik wil ze beter leren kennen en me laten inspireren door hen. Ik wil ze laten zien, horen en beleven hoe

heerlijk lezen is, en wat je allemaal met boeken kunt doen: voorlezen, rijmen, rappen, zingen, dansen, acteren, illustreren of zelf schrijven. 'Wanneer bent u begonnen met schrijven?', wordt mij vaak gevraagd. 'Ik begon heel vroeg met schrijven', antwoord ik hen. 'Vóórdat ik heb leren lezen en schrijft, schreef ik al'. Alle oogjes op mijn gericht. 'Dat kan niet! Hoe dan?', hoor ik om me heen. Ik bouw de spanning op, pak een krijtje en begin krulletjes op het bord te schrijven terwijl ik ze hardop voorlees: 'Er... was... eens... een... hondje.' Het gelach achter mij zwelt aan. Ik draai me om alsof ik geen idee heb waar ze om lachen, en knik, blij knikken. 'Het is echt waar, hoor'. Er is twijfel zie ik. 'Geloven jullie me niet?' Wenkbrauwen gaan vragedronk, schouders droefde ongetuigd. Ineens roept een meisje met haar vinger strak in de lucht: 'Dat deed ik ook!' We wisselen een blik van herkenning en dat is voldoende om de hele klas met juf en al te overtuigen dat alles mogelijk is. En inderdaad, je weet maar nooit, je kunt alleen hopen dat er uit al die 'leesprezadjes' die je rondstrooit enkele zeer getalenteerde schrijvers, vertellers, illustratoren, verhaalmakers tevoorschijn komen. Waar ik vooral op hoop is een enorme golf van enthousiaste lezers die creatief genoeg zijn om het onmogelijke mogelijk te maken - in welk beroep dan ook. Lang Leve De Kinderboekenweek, 'Biba Nos Festival Di Buki Pa Muchal'!

Schrijvers Cathleen, Irene, Patricia, Tio Gaby, Indra en Tio Ali.